

ORZECZNICTWO TRYBUNAŁU KONSTYTUCYJNEGO ZBIÓR URZĘDOWY

Seria B

Warszawa, dnia 10 lutego 2016 r.

Pozycja 107

POSTANOWIENIE

z dnia 9 lutego 2016 r.

Sygn. akt Ts 281/15

Trybunał Konstytucyjny w składzie:

Andrzej Wróbel – przewodniczący
Stanisław Biernat – sprawozdawca
Mirosław Granat,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym zażalenia na postanowienie Trybunału Konstytucyjnego z dnia 29 października 2015 r. o odmowie nadania dalszego biegu skardze konstytucyjnej T.P.,

p o s t a n a w i a:

nie uwzględnić zażalenia.

UZASADNIENIE

W skardze konstytucyjnej z 10 sierpnia 2015 r. (data nadania) radca prawny T.P. (dalej: skarżący) zakwestionował postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 12 maja 2015 r. (sygn. akt IV CNP 66/14).

Jak stwierdził skarżący, „[z]askarżone postanowienie nie spełnia kryterium sprawiedliwego (art. 45 ust. 1 Konstytucji) z tego powodu, że zarzuty nie zostały zbadane, a argumentacja zawarta w (...) postanowieniu, nie znajduje uzasadnienia w materiale dowodowym”.

Postanowieniem z dnia 29 października 2015 r. (doręczonym skarżącemu 5 listopada 2015 r.) Trybunał – na podstawie art. 49 w związku z art. 39 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 1 sierpnia 1997 r. o Trybunale Konstytucyjnym (Dz. U. Nr 102, poz. 643, ze zm.; dalej: ustawa o TK z 1997 r.) – odmówił nadania skardze dalszego biegu, stwierdziwszy, że nie spełnia ona podstawowych przesłanek określonych w art. 79 ust. 1 Konstytucji i art. 47 ustawy o TK z 1997 r. Jak ustalił Trybunał, skarżący zakwestionował zasadność wydanego w jego sprawie orzeczenia, nie zaś zgodność z Konstytucją przepisu, na podstawie którego zostało ono wydane.

Postanowieniem z 3 listopada 2015 r. Trybunał sprostował oczywistą omyłkę pisarską tego rozstrzygnięcia w ten sposób, że datę „29 listopada 2015 r.”, wskazaną jako datę wydania postanowienia, zastąpił datą „29 października 2015 r.”.

W zażaleniu z 10 listopada 2015 r. (data nadania) skarżący zakwestionował postanowienie Trybunału w całości. Zarzucił w nim, że wbrew temu, co stwierdził Trybunał, skarga spełnia wymogi określone w art. 79 ust. 1 Konstytucji. Zdaniem skarżącego w skardze wykazał, że orzekający w jego sprawie sędziowie naruszyli Konstytucję i ustawy, przedstawił także

„dowody na okoliczność naruszenia norm konstytucyjnych i ustaw, wydając »inne akty normatywne«”. W konkluzji skarżący stwierdził: „Odmowa nadania biegu sprawie będzie dowodem, na okoliczność, że Trybunał Konstytucyjny w pełni akceptuje łamanie Konstytucji przez Polski Wymiar Sprawiedliwości”.

Trybunał Konstytucyjny zważył, co następuje:

Na podstawie art. 138 w związku z art. 139 ustawy z dnia 25 czerwca 2015 r. o Trybunale Konstytucyjnym (Dz. U. poz. 1064, ze zm.; dalej: ustawa o TK z 2015 r.) z dniem 30 sierpnia 2015 r. utraciła moc ustawa o TK z 1997 r. Zgodnie z art. 134 pkt 1 ustawy o TK z 2015 r. w sprawach wszczętych i niezakończonych przed dniem wejścia w życie ustawy w postępowaniu przed Trybunałem w zakresie dotyczącym wstępnego rozpoznania stosuje się przepisy dotychczasowe, tzn. przepisy ustawy o TK z 1997 r. Rozpatrywana skarga konstytucyjna została wniesiona przed dniem wejścia w życie ustawy o TK z 2015 r., dlatego do jej wstępnej kontroli zastosowanie mają przepisy ustawy o TK z 1997 r.

W myśl art. 36 ust. 4 w związku z art. 49 ustawy o TK z 1997 r. skarżącemu przysługuje prawo wniesienia zażalenia na postanowienie Trybunału Konstytucyjnego o odmowie nadania dalszego biegu skardze konstytucyjnej. Trybunał, w składzie trzech sędziów, rozpatruje zażalenie na posiedzeniu niejawnym (art. 25 ust. 1 pkt 3 lit. b w związku z art. 36 ust. 6 i 7 oraz w związku z art. 49 ustawy o TK z 1997 r.). Bada przede wszystkim, czy w zaskarżonym postanowieniu prawidłowo stwierdził istnienie przesłanek odmowy nadania skardze dalszego biegu. Oznacza to, że na etapie rozpoznawania zażalenia Trybunał analizuje w szczególności te zarzuty, które mogą podważyć trafność ustaleń przyjętych za podstawę zaskarżonego rozstrzygnięcia.

Trybunał stwierdza, że zaskarżone postanowienie jest prawidłowe, a zarzuty sformułowane w zażaleniu nie podważają podstaw odmowy nadania dalszego biegu skardze konstytucyjnej.

W złożonym środku odwoławczym skarżący podniósł, że w skardze „bezspoornie” wykazał, że sędziowie orzekający w jego sprawie naruszyli Konstytucję i ustawy. Trybunał nie ma zatem wątpliwości, że skarżący – także w zażaleniu – sformułował zarzut wadliwego stosowania prawa.

W postanowieniu z 29 października 2015 r. Trybunał zasadnie zatem uznał, że przedmiotem skargi jest indywidualny akt stosowania prawa, a nie – jak stanowi art. 79 ust. 1 Konstytucji – będąca jego podstawą norma prawna. Wobec powyższego Trybunał – na podstawie art. 49 w związku z art. 39 ust. 1 pkt 1 *in fine* ustawy o TK z 1997 r. – prawidłowo odmówił nadania skardze dalszego biegu.

Zażalenie nie podważa podstaw odmowy nadania skardze konstytucyjnej dalszego biegu. W tym stanie rzeczy Trybunał Konstytucyjny – na podstawie art. 49 w związku z art. 36 ust. 7 ustawy o TK z 1997 r. – postanowił jak w sentencji.